

Herr Silfver han var en riddareman,
Han f  ste en m   uti främmande land.
De levde tillsammans uti erena sju
Och barnen hon födde en och se tu.

Sen döden kom uti deras gerd,
Fru Silfver hon blev lagd uppe den svartaste ber
Men faderen snart d  ktar en ny mor till sin gerd.
Den ena hon sparkade den andra hon slog,
Den tredje hon tog uti heret och drog.
Barnen de flydde se kammaren dit moderen leg.

Den ena gr  t terar den andra gr  t blod,
Den tredje gr  t mor ur svartaste jord.
-Pe griften min hörs klagan, pe griften hörs gret.
Fru Silfver fren himmelen nedstiga
Och se eter till sin gerd hon ge
Och ute se för henne styvmoderen ste.

-Efter mig jag lämnat bede eker och d  ng
Men barnen de tvingas svultna I s  ng.
Efter mig jag lämnat bolster se ble
Men barnen de ligga pe stickor och stre.

-Vill du nu ej bliva
Barnens mor se blid
Skall jag leta dig I helvetet lida och bli.

-Jag ryser och jag b  dvar.
Aldrig era barn skall lida negon n  d,
Jag h  r nu lova och hella det till min död.

-Me de ormar fr  ta bede hjärta och barm
Om jag sedan g  r de sme negon harm.
F  r aldrig skall jag vara strid mot din släkt
Se visa dig aldrig mer I sedan dräkt.

Och fru Silfver hon lämnar
Bede trygghet och hopp
Och far sedan eter till himmelen opp.
Sen styvmoderen tager sina barn I sin famn
Och nämner dem alla vid hj  rteliga namn.